

wchodzących w skład gospodarstwa leśnego;

4) Podział zysku należy realizować poprzez jednostki rozliczeniowe istniejące w gospodarstwie leśnym;

5) Przy podziale trzeba brać pod uwagę sumy przekazywane na różne fundusze oraz dochody osób zaangażowanych w gospodarstwie leśnym;

6) Należy pobudzać do lokowania uzyskanych sum w długoterminowych inwestycjach służących zaspokojeniu biologicznych potrzeb gospodarstwa leśnego;

7) Niezbędne jest ustalenie zasad podziału zysku wśród tych organizacji leśnych, które zarządzają dziedzinami gospodarstwa leśnego o niegospodarczym charakterze.

Pracę prof. Kraljića kończą wnioski stanowiące podsumowanie wyników przeprowadzonych rozważań. Wykaz piśmiennictwa obejmuje 20 pozycji bibliograficznych.

Antoni Zabko-Potopowicz

Prof. dr Friedrich Kneule. Das Trocknen (Suszenie) 3 wydanie, s. 720, 1975 r. Verlag Sauerländer, Aarau und Frankfurt am Mein.

W ostatnich latach teoria i praktyka suszenia osiągnęły znaczny postęp, podniesiono prędkość suszenia i obniżono jednostkowe zużycie ciepła w suszarkach. Wiele znanych typów suszarek zostało zmodyfikowanych i lepiej dostosowanych do suszenia, powstały również nowe modele, przy których zastosowano zdobycze nauki i ich obliczenia. To wszystko stało się przyczyną całkowitego przerobienia znanego podręcznika prof. Kneulego.

Trzecie wydanie podręcznika „Suszenie” prof. Kneulego zostało w porównaniu z wydaniem drugim, tłumaczonym na język polski (Suszenie, Arkady 1970 r.) całkowicie przerobione i poprawione, rezultatem czego stał się trzykrotny wzrost objętości.

Celem autora było przedstawienie podstaw teoretycznych procesu suszenia jak i najnowszych praktycznych rozwiązań w dziedzinie suszarnictwa

w zakresie wystarczającym, aby podręcznik mógł być przydatny zarówno dla inżynierów zajmujących się eksploatacją i konstruowaniem suszarek jak i dla chemików i fizyków zajmujących się procesem suszenia. Podręcznik podzielono na dwie części: I. Podstawy suszenia, II. Suszarki.

W porównaniu z poprzednim wydaniem (polskim) obydwie części uległy proporcjonalnie podobnemu powiększeniu.

W części teoretycznej rozbudowane zostały bardzo działy poświęcone właściwościom ciała suszonego, ruchowi wilgoci w drewnie, wymianie masy i ciepła.

Z drugiej części podręcznika usunięto opisy urządzeń, które są obecnie przestarzałe, pozostawiając natomiast urządzenia interesujące z punktu widzenia historycznego.

Szeroko opisane zostały najnowsze rozwiązania suszarek stosowane w krajach kapitalistycznych (autor pomija urządzenia produkowane w krajach RWPG), zastosowane zostały przejrzyste schematy i tylko nieliczne zdjęcia.

W podręczniku przybyły działy: „Suszenie gazów i cieczy”, „Suszenie za pomocą ultradźwięków”, „Wady suszenia”, „Optymalizacja i sterowanie suszarkami”, „Zamknięte procesy suszenia”, „Zagadnienia ochrony środowiska”.

Bardzo rozbudowany został rozdział „Zagadnienia laboratoryjne i półtechniczne”. Omawiając pomiar wilgotności i procesy suszenia w warunkach laboratoryjnych wzięto pod uwagę najnowsze osiągnięcia techniki, jakkolwiek autor zapomniał tu omówić laboratoryjną suszarkę do drewna f. Hildebrandt.

Właściwości drewna istotne z punktu widzenia suszenia zostały w porównaniu z poprzednim wydaniem szerzej opracowane, szeroko omówiono również stosowane w przemyśle suszarki do drewna.

Na zakończenie każdego z 15 rozdziałów umieszczony został spis literatury cytowanej w tym rozdziale i literatury, która rozwija poszczególne problemy w nim przedstawione. W podręczniku zastosowany został system jednostek SI. Należy podkreślić piękną szatę graficzną książki.

Mieczysław Matejak